Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26144
Copyright: Admont, Benediktinerstift

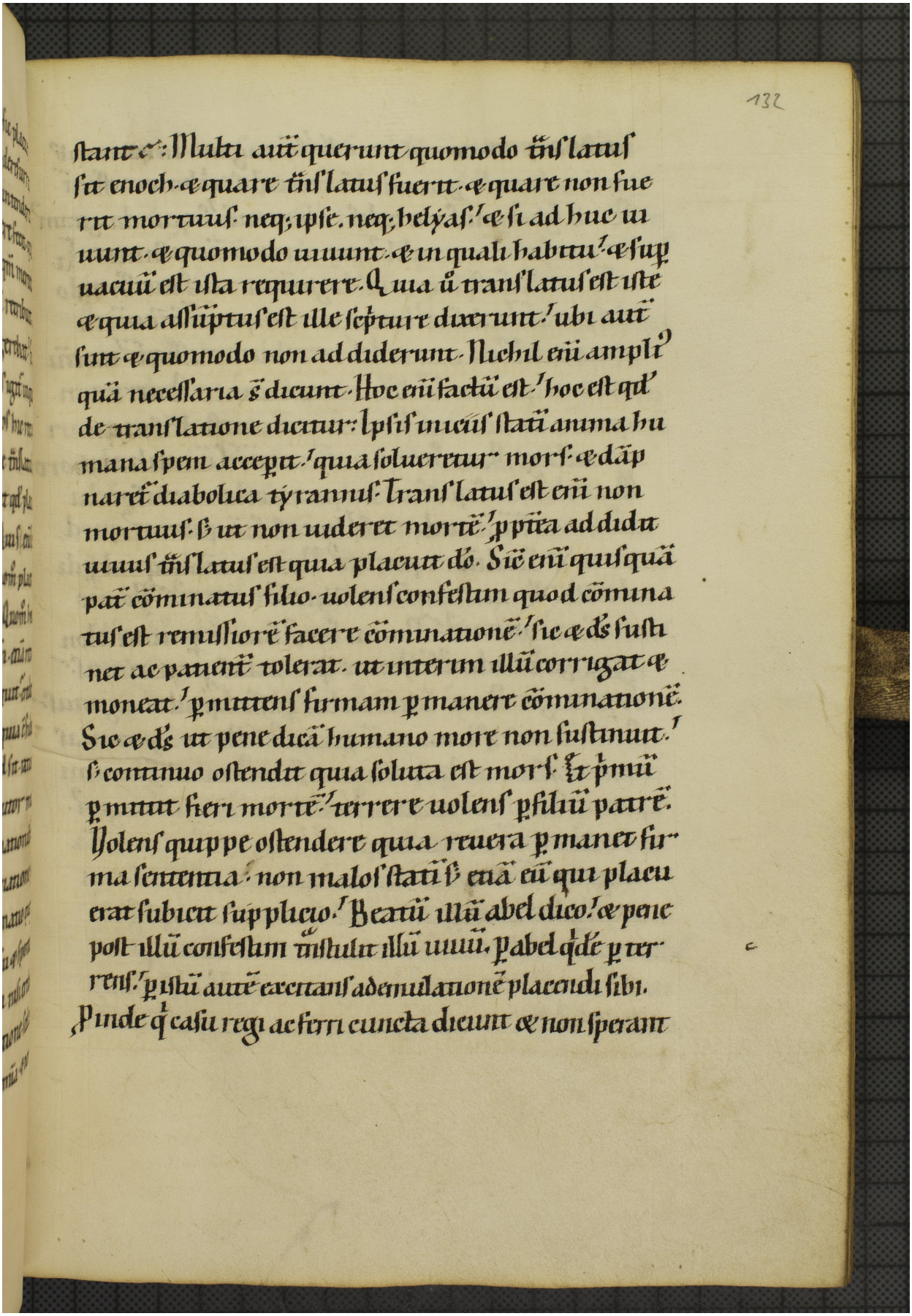

132

stant ⁊: Multi autē quēruntur quomodo tēs latus
sit enoch. ⁊ quare tēs latus fuerit. ⁊ quare non fue
rit mortuus. neq; ipse. neq; helyas. ⁊ si ad huc ui
uunt. ⁊ quomodo uiuunt. ⁊ in quali habitu. ⁊ sup
uacuū est ista requirere. Q uia ū translatus est iste
⁊ quia assūptus est ille scripture dicerunt. ubi autē
sunt ⁊ quomodo non addiderunt. Nichil enī ampli
quā necessaria s̄ dicunt. Hoc enī factū est. hoc est qd
de translatione dicitur: Ipsis uiuēs statī anima hu
mana spem accepit. quia soluerentur mors. ⁊ dāp
nare ē diabolica tyrannus. Translatus est enī non
mortuus. s̄ ut non uideret mortē. p ptēa addidit
uiuus tēs latus est quia placuit dō. Sic enī quisquā
patī cōminatus filio. uolens confestim quod cōmina
tus est remissiorē facere cōminationē. sic ⁊ ds susti
net ac patientē tolerat. ut interim illū corrigat ⁊
moneat. p mittens firmam p manere cōminationē.
Sic ⁊ ds ut pene dicā humano more non sustinuit.
s̄ continuo ostendit quia soluta est mors. Ut p mū
p mittit fieri mortē. terrere uolens p filiū patrē.
Volens quippe ostendere quia reuera p manet fir
ma sententia. non malos statī s̄ etiā eū qui placu
erat subiecit supplicio. Beatū illū abel dico. ⁊ pene
post illū confestim tēs tulit illū uiuū. p abel qdē p ter
rens. p istū autē exercens ademulationē placendi sibi.
Pinde q casu regi ac ferri cuncta dicunt ⁊ non speram